

ut suo loco diximus, & in specie tradit Bald. Nouel. qui
sopr. Quamquam non ignorem Ioa. Baptistam à sancto
Blasio in d. tract. de dote. centuria tertia. n. 27. post Pra
tum scripsisse, nec contra hanc præsumptionem iuris, &
de iure admitti probationem in contrarium per cõfesi
sionem mulieris ob favorem dotis.

5 Tertia fuit opinio Baldi in d. l. unica. in princ. C. de
rei vxõ. actio. qui distinguit, quod aut apparet stipula
tionem fuisse interpositam, & tunc non est locus præ
sumptioni, vel fictioni. Aut verè non fuit interposita, &
tunc fingitur. Aut est dubium, & tunc præsumitur. Hanc
Baldi distinctionem probarunt Ang. ibid. l. 1. in §. fue
rat. n. 55. In ff. de actio.

Cæterum superuacaneum est præsumere stipulatio
nem in casu dubio, cū Iustinianus statuerit semper sub
intelligi. Et distinctionem hanc in specie probarunt Ia
cob. Niger, & Alber. Bolog. præcitatis in locis. Quarta
fuit opinio Emanuels Costæ, in l. si ex cautione, nu. 4.
ver. igitur Cæfures. C. de non munita. pecun. quam ex
plicabimus infra in præsum. 145.

6 Extenditur primò hæc fictio, vt locum etiam habeat
ad beneficium, & commodum mariti, cui non promif
sa est dos. Ita Baldus Nouellus in d. tract. de dote, parte
sexta, privilegio secundo, n. 6. & Campegius in tract. de
dote, par. 1. q. 57.

7 Extenditur secundò, vt procedat etiam in patre fi
liæ, cui promissa est dotis restitutio. Bal. Nouel. in d. pri
uileg. 2. nu. 7.

8 Extenditur tertio, vt locum etiam habeat quando
cautum esset statuto, quod instrumeta publica paratam
habeant executionem. Nam & tunc ficta hæc stipulatio

Quamuis etiam effecta maior pateretur maritum bona posside
re, & administrare. nu. 3.

Quod tamen non procedit, si effecta maior marito post quinque
nium contraxit. aliquibus præsertim accedentibus coniectu
ris. nu. 4.

5 Mulier ætate minor solum habens bona mobilia, que seruando
seruari nequeant, præsumitur ea in dotem dedisse. Et quid si
habeat curatorem. nu. 7.

6 Bona mobilia minoris, que seruando seruari nequeunt, sine præ
toris decreto, & alijs solemnitatibus alienantur.

8 Dotem quam primo marito dederat mulier, eandem secundo nu
bens tradidisse præsumitur. Redduntur rationes voluntatis.
n. 12. & 13.

9 Alienationis prohibitio rerum minoris vtrum in rem sit, vel in
personam.

10 Alienare prohibitus à testatore, nec inter viuos distrahit, aut
testamento relinquit, habet tamen heredem ab intestato.

11 Dispositio legis non dicitur, à qua homo recedere, & pro arbi
trio disponere potest.

13 Viduas difficilius, quam virgines nubere consueuisse.

14 Mulier ætate maior nubendo, an omnia bona in dotem dedisse
præsumatur, stante statuto, vt sine consensu propinquorum,
vel iudicis auctoritate non obligentur.

Et quando statutum id non habeat locum. nu. 15.

16 Dotem marito constituere, damnosum esse mulieri non vtile.

17 Statutum requirens consensum propinquorum, in contractibus
mulierum, an etiam locum habeat in dote. & nu. 18.

19 Matrimonium sine dote esse potest.

20 Statuti correctori, & odiosi verba de casu vero, non ficto intel
ligenda.

21 Statutum disponens circa dotes valet, dum non sit matrimonij

43 Dotem viro secundo traditam eam præsumi, quæ priori erat cõ
stitutæ, tunc procedere, si quantitatem illius vir cognouerit,
secus si ignorauerit.

44 Indebitum scienter solvens præsumitur donare.

45 Debitorum nomina in dotem data non præsumuntur.
Quo tamen casu ea etiam tradita præsumantur. num. 46.

47 Cessionem circa translationem actionum idem operari, quod
traditio facit circa translationem dominij.

48 Dotis nomine res corporales datæ tum demum censentur, vbi
traditio interuenit, sic nomina debitorum, seu actiones, vel
cessio.

49 Mulier nubendo primo viro, si expressè debitorum nomina nõ
dedit aut actiones cessit, in dotem ea dedisse non præsumitur.
Quid autem si vbi primi mariti heredes pro dotis quantitate
obligati sunt, an illud nomen secundo viro in dotem dedisse
præsumatur. num. 50. 51. & 53.

52 Nomina debitorum inter bona connumerantur.

54 Mulier ætate maior, nubendo primo viro, non præsumitur om
nia bona sua dotis nomine constituisse.

55 Actus aliquo posito, non sequitur necessario positio alterius, qui
ab eo potest esse remotus, & separatus.

56 Maritus bona mulieris administrare potest, absque, eo quod in
dotem sint sibi concessa.

57 Mulieres sui natura auaræ sunt.

58 Concessum, vno casu, in reliquis censetur prohibitum.

59 Dotis constitutio est contractus, qui aut re, aut verbis, aut con
sensu causatur.

60 Consensus, vel verbis, vel nutu, vel nuncio declaratur.

61 Mulierem nubendo bona sua in dotem dedisse, vt aliqui opinan
tur, erroneum demonstratur.

62 Aristotelis, vel Ciceronis auctoritas, in d. l. unica. q. 1. nu. 1.

85 Verbum, do, significat dominij translationem.

88 Mulier affirmans bona sua in dotem dare nolle, nisi conficiatur
instrumentum publicum, eo confectio data præsumuntur.

89 Bona aliqua relicta mulieri dotis nomine, ea nubente, viro in
dotem data præsumuntur.

90 Dos mulieris iam antea nuptæ, etsi nil dicatur, viro secundo ea
dem data præsumitur.

91 Filia cui pater dotem in testamento reliquit cedendo actionem
marito ad eam consequendam, præsumitur dotem consti
tuisse.

92 Cedens actiones, cessionarium in suum locum reponere dicitur,
& dominium transferre.

93 Filia petendo legatum dotis nomine relictum, ante matrimonij
initium, cum cautione in dotem illud conuertendi, nubendo
nulla dotis mentione facta, dedisse in dotem præsumitur.

94 Filia cui in testamento dos relicta est, non petendo relictum sibi
præstari, vtrum simpliciter nubendo dotem eam præsumatur
viro dedisse.

P R A E S U M P T. VI.

Disputatio est summè utilis, & in foro frequens, an
& quando mulier præsumatur tradidisse bona sua
omnia in dotem viro? Distinguem ergo aliquot casus,
vt, quod à nostris perplexè admodum pertractatum fuit,
explicem.

Primus itaq; est casus, quando mulier non antea nu
pta, est ætate minor. Hoc in casu non præsumitur de
didisse omnia bona sua in dotem. Ita Bar. in l. si constante.
in princ. nu. 79. ff. sol. matr. & idem in sua quæstione se

sonis mariti non fuerit titulus dotis, sequitur q̄ nec ipsius possessionis continuatio, titulu hunc habere potest.

Declaratur primò, vt nò procedat hic casus, q̄n̄ t̄ mulier hæc effecta maior post quinquennium non contradixit, sed acquieuit viro possidenti bona hæc tanquam dotata, & concurrunt aliqua coniecturæ, quib. colligitur mulierem hanc voluisse tempore nuptiaru dare bona sua in dotem. Nam tunc cursu hoc t̄p̄is præsumitur ratificasse dotis constitutionem. Ita in specie declarat Calc. in conf. 1.1. num. 10. in fin. & secutus est Phanuc. in tract. de lucro dotis. in gl. 10. num. 45. vers. circa quod.

Declaratur primò hic casus, vt locu non habeat in muliere minore, quæ solum haberet bona mobilia, quæ seruando seruari non possunt. Nam ea in dotem dedisse præsumitur. Ita scribunt Negusantius in tract. de pign. in 2. par. in 4. membr. num. 74. Curt. Iun. in conf. 168. nu. 29. Roland. à Valle in tract. de lucro dotis. q. 45. nu. 6. qui sic intelligit Guilieum Cuneum in l. ingenuum. ff. de statu hom. & Phanuc. in commentarijs, de lucro dotis, in gl. 10. num. 23.

Ea est rō, quia hæc bona mobilia, quæ seruando seruari nō possunt, sicuti pecunia, & similia, alienari p̄nt à minore sine decreto prætoris, & alijs solemnitatibus, vt tradunt gl. & Doctor. in l. 1. §. fuit quæ situm. ff. ad Treb.

Cæterum declarationem hanc intelligo eo casu, quãdo t̄ mulier hæc minor non haberet curatorem, secus si haberet: Nam tunc non potuisset se ipsum obligare, atque ita dotem hanc constituere. Ita colligo ex Cur. Iun. in dicto consil. 168. num. 17. à sensu contrario.

Secundus est casus, q̄n̄ mulier hæc ætate minor iã nupta fuit primo, cui adhibito decreto prætoris & alijs solemnitatibus constituit dotem ipsi primo viro, et in oib. suis bonis, & deinde eo defuncto nubit secundo, nulla alia adhibita solennitate, decreti similis. Nam hoc in casu præsumitur de disse secundo t̄ marito eam dotem, quã dederat illi primo. Hanc sententiã probarunt Io. And. in addit. ad Spec. in tit. de don. inter vir. & vxor. §. vlt. vers. quid si mulier. Bald. in l. vlt. C. de legit. tuto. idem in l. si constare. ff. sol. matr. & ibid. Ang. Alex. Ias. nu. 229. Ruin. in rubr. ff. sol. matr. nu. 211. qui cōem esse dixit. & motus est textu l. conditionib. pupill. ff. de cond. & demonst. vbi Bar. nu. 4. no. hanc esse obligationem prouenientem immediate ex dispositione legis, non autem ex persona minoris, qui propterea obligatur. Quod argumentum non est verum, cum nō sit obligatio legalis, vt mox dicemus, & ob id nec argumentum concludit, quia idem esset dicendum, quando mulier primo nupsit, cui tamen non dē dedisse immobilia, vt diximus supra in primo casu.

Secundo eo argumento vsi sunt, q̄ prohibitio t̄ alienationis rerum minoris est in personam, non autem in rem. l. 1. in princ. ff. de reb. eorum. l. lex quæ tutores. in fine. C. de administr. tut. & l. non solum. C. de prædijs minor. Alexand. in conf. 27. lib. 1.

Atqui prohibitio alienationis in personam non comprehendit alienationem, quæ à lege fit, sed solū quæ ab homine. Et ideo prohibitus alienare à testatore, nō poterit, quidē t̄ inter viuos distrahere, nec testō alicui relinquere. l. peto. §. fratre. de leg. 3. poterit t̄n̄ habere successorem ab intestato, quia illa est legis dispositio. l. cum pater. §. cum inter. de leg. 2. vbi Bar. & idē in d. §. fratre. Cum hæc sit alienatio legis. l. 3. §. de illo. ff. pro socio. quæ sub prohibitione non continetur, vt declarant Aret. in l. Pantonijs. §. rei perduellionis. col. 2. ff. de acqui. hered. post Baldum in Auth. contra rogatus. C. ad Trebell. & idem respondit Butrius in conf. 35. Ergo in casu nostro mulier hæc minor non prohibetur dotem constituere.

Cæterum hæc argumentatio facillè diluitur. Nō enim verum est dispositionem esse legis, quod mulier nubendo dicatur dare bona sua in dotem. Imò tota est dispositio hominis, quam talem esse lex præsumit, vt recte in

specie respondit Corn. in conf. 254. col. vlt. vers. nec obstat vlt. lib. 1. cuius traditio cōprobatur ex his, quæ scripsimus supra lib. 1. q. 46. in 2. casu. vbi diximus, quia illa nō dicitur dispositio t̄ legis, quando homo potest ab ea recedere, atque ita eam pro sui arbitrio disponere. Et ibi declarauit illa similia, quæ ad rem hanc commemorat Ruin. in d. rubr. ff. sol. matr. nu. 216. sicuti in casu nostro, in quo potest mulier non dare in dotem bona data primo viro, si eam non promisit. Et dum pro constanti præsupponit Doctores isti, quod lex disponat mulierem debere constituere dotem secundo marito, quæ fuit constituta primo, falluntur, quia lex solum præsumit, non autem constanter statuit. Præterea hæc argumentatio nil ad rem facit, quia non hic disputatur, an mulier hæc poterit, vel non poterit, sed solum an voluerit.

Tertiò itaq; loco melius hæc sn̄a probari ita p̄t, cōsiderando duo, potentiam scilicet, & voluntatē. Quo ad potentia dicimus, hanc mulierem minore posse, absque alio Prætoris decreto, postea quã adhibitu illud fuit in prima dotis constitutione, facta primo viro. Quoniam sufficit semel obseruatam fuisse solemnitatem requisita in his alienationibus bonorum minoris. l. tutor rerum. ff. de admin. tut. vbi Bar. & tradunt Soc. Ias. & reliqui in l. 1. §. item acquirimus. ff. de acq. poss. & dicemus infra in tertio casu, in secunda extensione, vbi similibus comprobabimus. Quo verò ad voluntatem, credimus mulierem hanc voluisse eandem dotem constituere, quam constituit primo, tum quia t̄ secundū virū a quē dignū ac primum iudicauit, ex quo ei se iunxit, tum et quia considerare potuit, viduas t̄ cōsueuisse difficilis nubere, quam virgines, & ob id opus esse opulentam dotem habere.

His intelligimus, minus recte sensisse illos, qui opinati sunt, hanc mulierē minore secundo nubentē, non præsumi dedisse eandem dotem secundo, quam dedit primo. Quia quidem in opinione fuerunt Bart. in d. q. 7. idem in l. certi. C. locati. vbi Comen. & Imol. quos sic recenset Ruin. in rub. ff. sol. matr. nu. 209. qui num. 217. respondet argumentationibus ab his consideratis. Et ex iam dicti confutari facilius, & verius possunt.

Tertius est casus, quãdo mulier est ætate t̄ maior, sed in ea ciuitate extat statutum, quo est cautum, qd mulieres non possint se obligare sine consensu propinquoru, vel sine iudicis auctoritate. Hoc in casu, an mulier nubendo præsumatur dedisse omnia bona sua in dotem. Varię sunt Doctōru opinionones. Vna fuit Cornei in col. 254. n. 4. & in conf. 282. col. 5. vers. corroboretur hoc mediū lib. 1. qui existimauit, non præsumi hanc dotis constitutionem. Et Corneum secutus est Phanuc. in commentarijs de lucro dotis. in gl. 10. nu. 18. & nu. 23. vers. & dānatur. Idem sensit Monterentius in cōmentarijs ad statuta Bononię. lib. 4. Rub. de dotibus restituendis. §. præterea omnia. in gl. mulieris. Et est efficax ratio, quod sicuti mulier sine consensu propinquorum, non potuisset se ipsam obligare expressē, ita nec tacite, constituendo dotem, vt diximus supr. Altera fuit opinio Soc. Sen. in conf. 80. lib. 4. dum de eadem facti specie respondit contra Corneum. Idem censuit in conf. 61. lib. 3.

Primò ea rōne moti sunt, quod statutum hoc prohibens mulierem obligari sine consensu propinquoru locum non hēt, q̄n̄ t̄ mulier actum sibi vitalem facit, vt tradunt Bal. in l. neque. C. de contrah. & cōmit. stipulat. & alios plures congerit Tiraq. in tract. de legib. connub. in gl. 6. nu. 56. & 76. Atqui actus iste cōstitutionis dotis est vitilis ipsi mulieri. Ergo non impeditur à statuto. Illa minor probatur, quia mulier melius à viro tractabitur, si erit dotata, quam si non erit. §. si quis enim, in Auth. de nuptijs. & dicemus infra. Itē dos non publicabitur oblicitum mulieris, nisi in quinq; casib. l. quinq. ff. de bonis dāna. Item non poterunt bona hæc alienari, vel præscribi, si immobilia sunt. l. vbi lex. ff. de v. suc. & l. vnicia. §. &

§. & cum lex. C. de rei vxor. actio. Verum huic rōni recte satisfacit Cor. in d. conf. 254. nu. 27. & in conf. 282. col. 6. vlt. lib. 1. imò non esse vitale, sed damnosum mulieri cōstituire dotē marito, ex quo dē alienare, dū in reū transfert dominū. l. doce ancillam. C. de rei vend. Et cum statutum requirat solemnitatem hanc etiam in cōstitutione dotis, vt statim dicemus, sequitur concludendū, non esse vitale mulieri eam sic constituere. Et præterea illa doctrina Bald. in d. l. neq. C. de contrah. & cōmit. stip. cū similibus, intelligitur quando constat euidenter de vitilitate mulieris, sicuti in specie se ipsum declarat Bald. in l. quæcumq;. in vers. & scias tamen. C. de bonis quæ liberis. & Dec. in conf. 332. col. 2. quos secutus est Tiraq. in d. gl. 7. nu. 87. & sensit Corn. in d. conf. 282. nu. 10. lib. 1.

Secundò moti sunt, quod statutū hoc requirens consensum propinquorum in contractibus celebrandis à mulieribus locum non habet in contractu dotis. Cū verba statuti etiam si generalia, imò & vniuersalia sunt, nō includunt causam dotis, vt tradunt Sal. in l. vlt. C. de iure dotium, ex illo textu, & alij plures, quos longa serie congerit Tiraq. de retractu consang. §. 1. gl. 14. nu. 91. 92.

Et in specie, quod t̄ statutum hoc requirens consensum propinquorum non habeat locum in contractu dotis, affirmat Bald. Nouel. in tract. de dote. par. 6. privileg. 48. & alij relati à Tiraq. de legib. connub. in gl. 6. nu. 194. & 195. addo Calc. in conf. 13. col. 1. Ruin. in conf. 194. num. 4. & in conf. 195. lib. 1. eo. Natam in consil. 53. col. pen. & vlt. lib. 1. Et hoc arg. vsus in casu nostro est Ruin. in d. conf. 61. nu. 3. lib. 3.

Cæterum respondetur, quod imò lex generaliter, seu vniuersaliter loquens, comprehendit etiam causam dotis. Ita in specie, quod statutum requirens consensum propinquorum in contractibus mulierum, locū habeat t̄ etiam in dotis constitutione, scripserunt Anch. in consil. 93. col. 1. Dec. in conf. 301. & in conf. 536. col. 2. vers. 3. principaliter. Soc. Iun. in consil. 12. col. 3. vers. non obstat modo. lib. 3. idem sensit Ale. in conf. 154. col. 2. lib. 2. & in consil. 103. lib. 3. Tiraq. d. gl. 14. num. 91. Et in claris his terminis, idem censuit Corn. in conf. 282. nu. 11. vers. sic. similiter fragile. lib. 1.

Tertio mouetur Ruinus in d. conf. 61. nu. 4. lib. 3. quia licet statutum requirens consensum propinquorum in contractu mulieris, habeat etiam locum in cōstitutione dotis, atq; intelligitur de ea dote, quæ principaliter cōstituitur, secus verò si secundariò, & in consequentia, ex dispositione legis, sicuti in casu isto, in quo dos venit in quandam consequentiam ex dispositione legis ad contractū matrimoniu. Ita (inquit Ruin.) scribunt Guilieus Cuneus in l. item quia. ff. de pactis. Cyn. in l. vl. C. de legit. tuto. Bald. Ang. Rom. & Alex. in l. si constante. ff. soluto matrim. & alij allegati ab ipso Ruino, qui & multis similibus probat, secundariò, & in consequentiam multa concedi, quæ non conceduntur principaliter.

Responderi potest, quod imò dos non venit in consequentiam matrimonij, cum matrimonium t̄ possit esse sine dote. Est enim pater tenetur non solum nuptui collocare filiam, sed etiam dotem ei constituere. l. qui liberos. ff. de ritu nupt. Non tamen mulier tenetur se ipsam dotare, si maritus in contractu matrimonij nihil dixit. §. si quis autem dixerit. in Auth. de nup. & in §. qui autem. in Auth. quibus mod. natura eff. leg. & tradunt Bar. & Alex. in l. si don. §. si quis indebitum. ff. de cond. ob causam. Rip. in l. 2. num. 43. ff. sol. matr. & diximus superiore præsumptione: Et matrimonium esse posse sine dote, probatur l. vlt. C. de don. ante nup. & in l. iubemus. C. de repudijs, & ad rem propē respondit Rom. conf. 514. nu. 2. vers. nec est hoc absurdum.

Quartò mouetur Ruin. in d. conf. 61. nu. 6. lib. 3. eo argumento, quod statutum hoc locum habet solū in obligatione vera, non autem in ficta, cum statuti, præsertim

o odiosi, t̄ & correctorij, verba intelligi debeant de casu vero, non autē de ficto. l. 3. §. hæc verba. ff. de neg. gest. cū similibus. Atqui dos ista, quæ dicitur promitti à muliere viro, est dos ficta. l. Diuus. ff. de iure dotium. Ergo in ea statutum locum non hēt. Verum facillè diluitur hæc cōsideratio, cū falsa sit illa minor propositio. Est. n. verius, dotem hanc dici præsumptam, non autem fictam, sicuti probat d. l. Diuus. quam rectius considerauit in specie hac Corn. in d. conf. 254. nu. 30. lib. 1. & dicemus infra.

Quintò suam hanc opinionem defendere conati sunt Soc. Sen. in d. conf. 80. num. 13. lib. 4. & Ruin. in d. consil. 61. nu. 8. lib. 3. argumento, quod statutum hoc nō valet, vt pote impeditiuum matrimonij, vt respondit Butr. in conf. 35. Verum argumentatio hæc facillè euitatur, cū verè statuta hæc valeat, nec sunt impeditiua matrimonij, sicuti in specie respondit Corn. in d. conf. 254. nu. 7. lib. 1. simili in casu tradunt Bar. in l. Titia. ff. de verb. oblig. vbi Ias. & Calcan. in conf. 3. nu. 2.

Nec obstat illud responsum Butrij in d. conf. 34. quãdoquidem loquitur Butr. quando absolute, prohibetur alienatio bonorum, vt etiam eum intellexit Corn. vbi supra, in casu autem nostro non prohibetur, sed permittitur, obseruata solemnitate quadam.

Præterea statutum t̄ disponens circa dotes valet, dū modo nō sit omninò impeditiuum matrimonij. Ita post alios declarat Ale. in respon. 53. nu. 17. & in resp. 62. secundum antiquam impressionem Lugdun.

Extenditur hic casus, vt locum et habeat, q̄n̄ t̄ iam in contractu ipso matrimonij, adhibitus fuisse consensus propinquorum. Nam ad huc non sufficit, vt dicatur mulier dedisse omnia bona sua in dotem. Quandoquidem consensus ille adhibitus in matrimonio, non trahitur ad dotis constitutionem, cum diuersa sint. Ita respondit Corn. in d. conf. 254. n. 6. lib. 1. quem secutus est Phanuc. in tract. de lucro dotis in gl. 10. nu. 29. & 30. Nec obstat consideratio Soc. Sen. in conf. 80. n. 18. & 21. lib. 4. quod consensus adhibitus super contractu principali, trahitur ad ea, quæ secundariò, & in consequentia veniunt, l. si pupillorum. §. si pupillus. ff. de reb. eorum, quo adductus scripsit Baldus ibi, quod decretum interpositū super contractu, trahitur ad consecutiua. Respondetur secundum Cor. in d. conf. 254. nu. 1. dotē t̄ non dici venire in consequentia necessariam ipsius matrimonij, cū matrimonium sine dote stare possit. Et propinqui, qui matrimonio consenserunt, cum ignorauerint dotis quantitatem, & promissionem, dici non possunt illi consensisse.

Declaratur hic casus, vt non procedat, quando iam hæc mulier primo marito constituisset dotem in omnibus suis bonis adhibito propinquorum consensu, & deinde nupsisset secundo, non adhibito ipso cōsensu. Nam hoc casu præsumitur dedisse eadem omnia bona in dotem secundo marito. Et hoc in casu defendi, potest opinio Soc. Sen. in d. conf. 80. lib. 4. & Ruin. in consil. 61. lib. 3. quemadmodum in specie explicat Phanuc. in d. tract. de lucro dotis, in gl. 10. nu. 27. Qua de re dicemus infra, in subsequenti casu.

Quartus est casus, quando mulier erat ætate maior, & iam t̄ fuit alteri nupta, cui quidem primo viro dederat omnia bona sua in dotem. Hoc in casu, præsumitur eadem dos repetita in secundo matrimonio. Ita Cyn. in Auth. quamuis. q. 3. C. de rei vxor. act. Bart. in sua qu. 7. in solutione. col. 1. vers. casu. Bald. in l. nulla. C. de iure dotium Castren. in l. si mulier. §. pen. ff. sol. matr. Salicetus in d. Auth. quamuis. col. vlt. quæst. 5. Rom. in consil. 314. num. 2. Abbas in conf. 46. in 2. dubio. lib. 1. Imola in l. 1. col. 5. ff. sol. matr. Alex. in conf. 144. col. 2. lib. 5. & in conf. 122. col. 2. lib. 7. Calcan. conf. 4. col. 3. Curt. Sen. in consil. 78. col. 7. Bal. Nouel. in tract. de dote. in 6. par. privileg. 71. Soc. Sen. in consil. 81. in fi. lib. 3. & in consilio 80. num. 1. & nu. 18. lib. 4. Ruin. in conf. 61. nu. 23. lib. 3. & in